

които Цвѣтанка ще иде, решаватъ вече да идатъ и тѣ.

Ще тръгнатъ тая нощъ. Цвѣтанки сърдцето затупква отъ радостъ.

И тъкмо се е унесла въ най-сладъкъ сънъ, чува: тракъ, тракъ, тракъ. — Хайде, ставай, — сбутва я майка ѝ — че кака ти Вана тропа на вратника. Цвѣтанка бързо скача. Майка ѝ, която отдавна е на кракъ, приготвила ѝ е да си обуе царвулки — че тамъ въ планината не може ни босо да се иде, ни съ добри обуца. Приготвила ѝ е и вехта дрешка, турнала е въ торба хлѣбъ и нѣщо катъчецъ, принесла е и дветѣ кошнички. Цвѣтанка наскоро се стѣкмява, и като грабва торбичката и кошничкитѣ, бързо изкача навънъ. Предъ портата вече я чакатъ кака ѝ Вана и другаркитѣ ѝ. — Да вървимъ, че малко сме позакъснѣли. — Така ли. Ухъ, поуспала бѣхъ се, — гузно се отдумва Цвѣтанка. — Нищо, нищо — извинява я една отъ другаркитѣ на Вана. — Чувате ли кучешки лай? И други сега тръгватъ. И понасятъ се бързешкомъ изъ затихналитѣ селски улици.

— Вижъ, и месечинка е изгрѣла, — каза Вана, като погледва къмъ издигналитѣ се надъ баира рога на доста вече нашърбената луна. Тя разливаше мека, бледкава свѣтлина по цѣлата околностъ. Когато излизатъ накрая, пѣтелъ изплѣсква съ криле и изкукуригва. Следъ него и втори и трети. — Ето ги и пѣрвитѣ пѣтли. — Тамамъ съ време тръгваме.

Излизатъ изъ селото и поематъ пѣтя нагоре къмъ близкото лѣтовище. Минуватъ презъ него. Тамъ всичко се е притаило, всички спятъ. Навлизатъ въ тѣснината. Високи скали отъ дветѣ страни, тъмнитѣ очертания на които нѣкакъ страхотно се издигатъ въ висинето. Въ дъното шуми и клоkochи буйната рѣка, голѣмитѣ вироуе на която огрѣни отъ лжчитѣ на бледоликата месечина, свѣткатъ като треперещо огледало. Вървятъ по равния още пѣтъ. Минаватъ единъ мостъ, два, три. Равниятъ пѣтъ се свръшва. Настѣпва по-стрѣменъ и по-